

CADA NUMERO

2 CUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

RAMBLA DEL MITJ,

número 15.

ENTRESUELO

LO NUNCI

NUMERO ATRASSAT

4 CUARTOS

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, portat á do-
micili, trimestre... 6 rs.
Fora de Barcelona... 8 »
Cuba y Puerto-Rico... 16 »
Extranjer... 20 »

FARA, AL MENOS, UNA CRIDA CADA SEMANA

CUATRE PARAULAS AL FRET.

Avuy que, per una de las tevas brometas, m' has fet anar á casa dejorn, pera poguer-me treurer de sobre, lo costipat qu' arrossego fá quatre dias, mentres s' escalfa la tassa de té que penso pendrer abans de ficarme al llit, vull esbrabarme, vull dirten quatre de frescas, monarca déspota, tirá irresistible qu' en mal hora van batejarte, ó vas batejarte tú, ab lo nom de FRET.

¡Gran mal te 'n fas de tiranisarnos!

Perque 't veus superior á nosaltres, perque coneixes que nosaltres no podém contestar com mereixerias, á los insults de fet que ab tant descarro nos dirigeixes quant te sembla bè, fas com los poderosos de la terra que imposan lleys dures al poble, quant lo veuhes impotent, entras de traydor en nostres poblacions y subjectas los cossos de 'ls seus habitants á la més negre esclavitut.

De traydor, he dit, y t'ho provaré. Tú tens la cobardía de governarnos en l'hivern, en aquesta época del any que tú saps que 'l Sol, pel seus assumptos particulars, no pot estar ab nosaltres tanta part de dia com en l'estiu, y massa 't consta que 'l Sol es l'únich que pot posarte lo péu á rotllo. ¿Perqué no provas de venir al estiu?

Es que hi ha cosas que no 's comprenen. ¿Qué 'n treus de fernos patir, de fernos tremolar, de fernos gastar diners en abrichs y vestits de llana? Rés, á lo menos que jo sá-

piga. Si no que no 't crech tan miserable, me pensaria que 'ls sastres te donan una *prima*, ja qu' ells confessan qu' en lo hivern, guanyan més diners qu' en la estació contraria... Pero nó, no es aixó; son no més las ganas de manar ab la forsa bruta; es qu' ets de mala índole; te gosas veyent patir á 'ls altres, quant tú t' estás ben tranquil en casa tèva. No sento que tú sigas aixís; lo més sensible es que hi ha molts homes que prenen lo mal exemple de tú; de tú que per lo mateix que tens molt poder, haurias de mostrarte molt humanitari.

Fins hi ha hagut vegadas que m' he pensat qu' eras carlí, y fins á cert punt he tingut rahó. Si no ho siguessis, si haguessis tingut modos, quant los seclaris del Absolutisme corrian per las montanyas, sembrant en nostra patria lo veneno de la desolació, haurias concentrat tot lo teu vent, tot lo teu gel, totas las tèvas forsas contra aquells fills indignes de la nació que trepitjém, y haurias evitat la derramació de molta sanch, convertintlos á tots en graniats que ningú haguera volgut pendrer.

Pero no vares ferho; se comprén bè: *llops ab llops may s' esgarrapan*. Tú ets un rey absolut y no volias fer cap mal á 'ls que defensaban un colega teu.

Ja sè que tú 'm dirás que si deixas sentirte es per mes bè de nosaltres mateixos; dirás qu' ets necessari per la purificació de la atmósfera corrompuda per las calors del estiu; pero aixó no deixa de ser una

rahó de peu de banch. Comprench que s'ha de purificar la atmósfera, perque la naturalesa segueixi la seva marxa ordinaria; está bè; esbrabat pe'ls alts, fes dissapte complert y verdader en tot l'espai, y si es necessari qu' entre nosaltres regnin ayres frescos en determinadas épocas del any, enviants lleugeras brisas, ventets suaus que fassin lo seu efecte, pero que no molestín é importunin bárbarament al pobre que no 's fica en res y sols se cuida de casa seva.

¡Tant servey que faria la tèva indomable fiera, si fos ben empleada! Regularment passa ab las tevas lleys lo qu' acostuma passar ab totas; ho paga 'l just pel pecador.

Si fossis més justicier, si pensessis més lo que fas, tú sols bastarias pera castigar los criminals y nos estalviariam las audiencias y presidis. Sí, ho he dit, y ho sostindré. Tú al veurer un home que 's converteix en lladre ó en asesino, al distingir un patriota que fá traició, al poble que l'ha honrat ab la seva confiança y apoyo, al veurer á un malvat ó á un traydor per cualsevol istil, en lo mateix moment en que porta á cap lo crim ó la traició, deurias fer prevaleixer lo teu poder, deurias convertirlo en estatua de gel que 'ls homes honrats contemplassin, y servís d' escarment á 'ls aspirants á criminals. Llavoras la societat no tindria prou boca pera alabarte. Pero, ¡ca has de fer! Tú enviarás una pulmonía al pobre treballador que de bon dematí anirá al taller, embossat ab un mal tapabocas; tú gelarás al honrat

jornaler qu' aguantará per forsa la *intemperie*; y respectarás generalment al qu' as-sentat en una bona butaca, ab una pell á 'ls peus y ab una estufa que l'hi calenta la sala, maquina la manera de pujar los llo-guers, rebaixar los jornals de 'ls operaris, ó declararse en quiebra.

Pero ¡tú 't burlas de lo que 't dich!

D'ensá que 't dirigeixo aquestas rahona-bles observacions, sento que 'l vent par-tidari teu brama ab furia no acostumada, y xisca per entre las esclotxas de la fines-tra del meu quarto. ¡Alsa, quina manera de fer batrer las portas!... Potser vols ven-jarte de mí, perque te las canto claras: si es aixis aquest cop no sortirás ab la téva. Tinch la finestra ben tancada, lo quarto estorat, un pelut á 'ls peus, un braser ab forsa ca-liu que m' escalfa 'l quarto,... ja pots bu-far,... t' he tancat afora,... tindrás d' espe-rar demá que surtiré al carrer... ¡Ay!

¡Vil y traydor! Ab la forsa del teu vent has romput lo baldó de la meva finestra, qu' has obert de bat á bat; m' has apagat lo llum, m' has arreplegat de plé á plé, me fás tremolar, m' obligas á que deixi d' es-criurer... Vetaquí lo cas qu' has fet de las mévas observacions.

¡Com no has de permaneixer *fret* á las mevas súplicas que son las de la humani-tat entera, si ni tens lo *foch* de la inteli-gencia, si ets lo mateix *FRET*!

JOAN MOLAS Y CASAS.

LA FESTA DE MA VILA.

Engany.

¡Fatalitat! es núvol. Mes, ¿qué importa? Barretinas y vels, carrers encloühen; Com un gavell de espigas se remouhen y 'l vent gronxa 'ls plomalls de virám morta:

La torre dels Xiquets no va pas torta, ni los ballets del cim als 'homs semouhen; fluviols y tamborins y grallas s' ouhen de casa de l' Arcalde, envers la porta; Sardanas, professons de gent atenta, y lo castell de fochs que als nins encanta, fan ma vila de Pau la mes tranquilla;

Y en lo infinit espay que 'l b'au presenta de l' arch de Sant Martí, la llum brillanta, á par que vulgui coronar ma Vila.

JOSEPH VERDÚ.

TEATROS.

¡Per la gracia de Déu, no'n tinch poca de feyna ta-llada! A Romea, al Principal, al Liceo, per tot hi ha hagut estrenos, que jo crech que 'ls empresaris ho fan á posta no més que per marejar á aquest pobre avi.

No'ns entretinguém, donchs, que tinch poch pues-to y 'l temps passa qu' es un content.

Vull comensar per lo de casa nostra. Anèmsen al Teatro Catalá.

¿Qué diñhen, que prenguém assiento? ¡Fagin, ho-mes! ¡ai 'ls assientos están tots venuts desde mitja tarde! ¿Que no saben que s' estrena *La fals ó un cap de colla*, drama d' en Pitarra, y com si no n' hi hagués prou, escrit en coloboració ab en Briz? ¡Quin parell d' espatutxins! Tots dos Mestres en Gay Saber y tots dos ab dret de portar la *cigala* al trau de la levita, qu' es un permís que vé de Fransa á nels poetes molt cele-brats.

Nos haurém de buscar un recó, perque'l teatro está plé de gom á gom. Prenguin paciencia y callin, que 'l teló ja se 'n vá amunt.

¡Veuhén! Lo de costum. Una escena magnífica y propiament disposada. Per có á nel Teatro Catalá 's pintan sols.

Endevant y comensin á sentir. Cada personatge que

surt es un tipo dibuixat de má de mestre. Lo esclopayre, que 'l fá en Fontova, los dos mossos, que 'ls fan en Soler y en Pinós, en Joan, la noya recullida, lo fill de la casa, lo gobernador del Castell y lo allot-jat, tots están retratats com si 'ls autors los hagués-sen tingut davant d' una máquina fotografica; tots son personatjes verdaders, exactes, fidels, que cada hū fá lo qu' ha de fer y diu lo qu' ha de dir. Cuan ja 's coneix á tots ells, cuan ja s' han saborejat los fluits y naturalíssims versos que surten de llavis de cada un, cuan ja s' han rigut los xistes del esclopayre y la sóbria y bella rondalla del mal cassador; cuan lo in-terés s' ha anat despertant de mica en mica, ab la clara y brillant exposició qu' es base del argument; allavoras vé lo cop capital, lo encant de la vareta mágica que fá brollar copiosament l' afany de se-guir l' acció y d' averiguar los misteris que en ella s' endevinan; allavoras vé la surtida del personatge més important, presentat ab destresa admirable y un coneixement del efecte escenich, que lo públich pre-mia deixantse cautivar de plé y rompent en pica-ments de mans qu' ab prou feynas deixan sentir lo final del primer acte.

Desd' aquest moment, l' acció s' desarrolla, per una part, segura, clara, natural y ben fundada, per altra part, briosa, commovedora, interessant y plena de bellezas que no se sab quinas preferir. Las pas-sions dels uns, los sentiments reposats dels altres, las astucias del vell esclopayre, lo contingut doler del pare amagat, la soberbia osada del cavaller seductor, la ruina codicia del mosso poruch, tot se combina ab entera naturalitat y belleza, com lo brancatxe de la enredadera, trovantse á cada rama una flor da atrac-tiva hermosura y de grat perfum. De gradació, en gradació, d' escena en escena s' arriba á un desen-las, si bé previst,—y aquest es potsé lo més grave defecte del drama,—portat, empero, ab tota sencillesa y com á precis corolari dels antecedents que s' han establert.

Parlarlos de una en una, de todas las bellezas que la obra conté, seria cosa llarga, y encara 'm queda molta tasca; y traurels lo compte de las vegadas que 'l públich romp en aplausos, seria una altra feyna de massa entreteniment.

No 's pensin ara, que la obra no tingui las sèvas máculas. Algun recurs dels que 's tocan per fer efec-te, nos sembla massa gastat; no sé si es prou de bon gust l' alegoria de las ratas, sobre tot dada la repeti-ció ab que se la usa; y aqueil sistema de descubrir las cosas escollant tothom derrera de las portas, qui sab si es poch digne del ingeni d' autors tant distingits com son los senyors Briz y Soler.

Pero no son aquestos, sèrs privilegiats, que puguin lliurar sas obras de defectes. En cambi las cualitats hi son ab maravellosa abundancia, y de tant brillant y poderós efecte que ab sa gala cubreixen y fins adon-nan tot lo qu' en lo *Cap de colla* se podria censurar.

La companyia catalana estigué, com casi sempre, á gran altura, en lo desempeñyo de la nova obra, me-reixent especial menció los senyors Parreño, Fontova y Soler. Molt se distingüen també la senyora Abe-lla y 'ls senyors Goula, Fuentes, Cazorro, Llimona y Soler.

Lo *Cap de colla* durará molts dias en lo cartell del Teatro Catalá, y será una d' aquellas obras cual cele-britat conseguix que las vagi á veurer tothom.

¡Válgam la creu del Salvador! Lo que es del teatro de Santa Creu, després que l' empresari se esforça en quedar com una persona, aquest any te la creu, que una bufa le fá torná boig, y... sempre ho veuran, ¿que s' creuhen qu' es la millor? Dons, errat; es la Ricci, que tot s'ho ha de ben menester. Dias arrera, després de un *Barbero*, regular per la Feni, Gnone, Polonini y Mirabella, feren la *Linda*, que val mes no parlarne, y velshi aquí que tot plegat surt la *Mignon*, desempe-nyada, fóra la Ricci, que no hi ha mes que demaná. La Feni hi está á una altura colossál; los demés, anem á dir, fora la Ricci, manetas á la padrina. Aixó sí, lo guardaroia y lo servey de escena, tant es al Principal com al Liceo, no pot ser pitxor: semblan los *Pastorets* de Sans. La companyia de vers de Santa Creu també fá la séva; dias arrera feren la comedia de Venturita, el traductor (anem á dir Ventura de la Vega), *Otra casa con dos puertas*, bastant benfeta, sobre tot la Lola Fer-nandez, Maza y Riquelme, y estrenaren la divertidís-sima pessa de Matoses, *Sin dolor*, feta á la perfecció, sobre tot en Riquelme; y fins en Luna, que en la co-media no ho feya gaire bé, perque feya massa la co-media, en la pessa va estar bé. L' altre dia anuncia-ren la *Mignon*, y la Ricci digué que no volia cantar,

de modo que fias anaren per justicia y tot; y lo Go-bernador dená ordre per ficarla á la *cangri*, lo cual pro-mogué un gran esbalot; pero jo penso que *entre artistas y empresarios no metas tus manos*, y aixis que se arreglin.

Lo Liceo está de fortuna: sort qui l'ha. Feren la *Aida*, y vá molt bé, tots hi fan lo que hi podan, sobre tot la Fossa y en Maini que poden molt. En Raverta vá una mica primot. De la *Marta*, dirém lo mateix que de la *Linda* del Principal, y de la *Traviata* lo mateix que de la *Marta*.

Parlém del *Barbero*. ¿Qu' en dirém? A la Fossa, ja li hem sentit, y sabem que ho fa bé; en Moriami desem-ponya lo Figaro ab molt desembras y galanura, pero no 'l canta tant bé com lo personifica. Lo que hauria de fer, tréurers lo calanyés, que sembla un andalus de capsa de pansas. L' home del Barbero es en Maini, que fa lo *Don Basilio*. ¡Y que bé ho fa! Com á cantar-lo á la perfecció; com á ferlo, molt bé; pero en l'aria de la Calumnia se ajup escageradament, y en la repetició de *buona sera*, ho prepara massa. Lo Stagno broda primorosament la seva part.

Lo dimecres se estrená la ópera *El negriero*, de Man-zocchi, y es molt difícil dir ab una ó dos audicions lo que es una ópera, perque en cuant á música lo que avuy nos es indiferent, demá nos es grat; aixis es que jo m' guardaré prou de dir la meva. Lo que sí me atreveixo á dir, es que son autor es un profundo co-neixedor de la música, y que lo libre es altament do-lent. No aixis la execució, que tots se hi esmeraren en ferho bé. No puch menos de advertir á lo autor de aquesta ópera, que si sentí xinlets antes del quart ac-te, fou perque lo públich, encar que sense dret de exi-girlo, demaná un altre cuadro, y si lo senyor Manzac-chi no ho sab, tinga entés que lo públich de Barcelo-na es lo mes mal educat del *Cosmos*, per no dir del Mon.

Rebi lo autor del *Negriero* la enhorabona de aquest pobre avi, que encara no sab res, ha sentit molt y molt bó.

LO VELL DE LA FONT.

UN PETÓ.

Cap al tart entrí en ta cambra.
¡Com me tremolava l' cor!
A ton lit vaig acostarme
Poch á poch y plé de por,
Y en ton blanch cuxí de plomas,
Atrevit vaig fé un petó.

¡Cuántas voltas, vida meva,
Apretante sobre l' cor,
Cegat per tos ulls hermosos
En ta cara he fet petons!
¡Cuántas á sobre la molsa
Bó y asentadets los dos,
Nostres llavis ajuntantse,
Han unit los nostres cors!
De nit, sota ta finestra,
Procurant no fer remor,
Cuántas voltas m' enfilaba
Per arribar á ton front!
¡Que dolsas aquellas horas!
¡Que dolsos aquells petons!....

Mes ja may ha sentit l' alma
Besante, tanta dolor,
Com ahir dintre ta cambra,
Cuan mon llavi tremolós
Sobre ton cuxí de plomas
Va fé esclatá aquell petó.

B. POLI.

VUYTS Y NOUS.

Dos pillastrons estavan detinguts als calabossos de Cá la Ciutat, y un d' eils deya al altre, en tó de con-sell paternal:

—Mira, noy; alló de qui t' llinga á Roma vá, no ho creguis, que son romansos. Jo, ahí vespre, vaig tenir llinga á un municipal, y en compte d' anar á Roma vaig veni á dormi aquí.

Acabat lo primer acte d' una comedia, s' alsaren dos que seyan en lo públich, y un d' eils anava á dei-xa 'l mocadó per no perdre 'l puesto.

—No hi deixis res en aquestos banchs,—li digné l' altre.—Mira, qu' ho prenen.

—¿Vols dir, qu' hi há tant poch que fiar?

—Mira; jo l' altre dia hi vaig deixá la promesa per surti á fumá, y cuan vaig torná ja me l' havian presa.

A un subjecte que s' havia casat lo dia avans, li preguntaren sos amichs volguenthi fé broma.

L' EXERCICI.

—Tant mateix, lo nostre es un xich més descansat.

—Y bè, ¿que tal? ¿Es tant pesat com diuen aixó de viure ab la dona?

—Home, no;—contestà 'l nuvi.—Justament passa 'l temps tant depressa, qu' a mi 'm sembla que sóch casat d' ahí vespre.

Cridava un venedor de bitllets:

—¡Caritat, Rmpedrats, Hospital!....

—¡Ey!—li digué un.—Donémen' un del hospital militar.

Cuan se comensà a remenarse la cuestió d' Orient, portaren los diaris que 'l Czar havia arengat a las tropas rusas; y digué un manso qu' ho estava llegint:

—Vaja, que per un Czar, ja es prou ciencia, porque 'l rus diu qu' es una de las llengas que costan més d' aprendre.

Una criada vá anar a un memorialista porque li escribis una carta.

—¿Cuant val?—preguntá un cop l' escribent li ha guè llegida.

—Sis quartets, filla, y no més.

—Bueno; posimhi l' adressa. A don Joseph Tous, Habana.

—¡Ah! ¿es per l' Habana?—saltá 'l memorialista.—Aixís val sis quartos més.

—¡Ay, ay!—digué la criada.—¿Que li ha costat més feyna?

—No, pero allí a la Habana, ja se sab que tot está més car.

Una senyora d' edat consultá a un metje sobre certa malaltia que la postrava, y 'l metje li aconsellá qu' anés a Sant Hilari, ó a Ribas, ó a Vichy.

—Jo voldria anar a totes tres parts,—digué la pobre senyora,—y aixís lo que no farien unas algas, potsé ho farien las altres.

—¡Cái!—li objectá 'l metje.—Vosté no está per tant trsbals.

—Be, ja veurá; jo aniré a Sant Hilari, y als altres puestos hi enviaré una persona de confiança.

—¿Qué hi há detrás del clatell?

—La cara.

—¿Com es que la gallina vella fa més bon caldo que la tendre?

—Perque hi té més práctica.

Un estudiant, a qui son pare enviava 'ls quartos ab una calma molt desproporcionada ab la pressa ab que ell los gastava, escrigué un dia:

«Estimat pare: la present serveix per dirli que no tinch ni un ral pel' sello per enviarli aquesta carta » A lo qual lo pare contestá:

«Estimat fill: la present es per participarte, que jo tampoch tinch un ral pel sello per contestarte.»

Aquest estiu, a la Mar vella, varen robar la levita a un geperut.

—¡Vatúa 'l mon!—digué aquest.—¡Tant de bó qu' a nel que me l' ha robada, li vingui tant justa com me venia a mi!

Pensaments y violas.

—Lo callar dona crédito a nel parlar.

—Entre 'ls recorts del passat y la esperansa del porvenir, l' home 's troba com aquell que séu entre dugas cadiras, qu' a lo millor cau a terra, qu' es lo present.

—L' elogi y la censura son distribuïts a nel mon de tal manera, qu' a nel home mes de bè li fa venir ganas de ser disfamat.

DOTZE DONAS.

Esculleix.

Preguntas, bon amich, pera sasarte quin' es la dona qu' escullir deurias? Dotze son las que vaig a presentarte, y tú mateix, d' entre las dotze, trias.

La primera es molt ròssa y avispada; no deixa que 's propassin ni admet bromas; sols un defecte té, que quan s' enfada li bull la sanch com bullir puga a un home.

La segona es morena: si la crehuen, vint anys no conta, y n' ha cumplert ja trenta; diu que may surt y en totes parts la vehuen... sols parlantli d' amor la fan contenta.

La tersa es viuda d' un Notari, y plora la mort del seu marit ab melangia, y sempre qu' algun jove te á la vora diu qu' homes com lo seu no n' hi han huy dia!

La quarta es una que vol esser santa, y ab tot lo cor á la oració s' entrega: dejuna molt, salms religiosos canta, y cada dia, sens faltar, combrega.

La cinquena es petita y sabelluda; de tot enten y en discussions se fica; si per etsar en lo Congrès cabuda trobés, faria rotllo ab sa palica.

La sisena es molt maca; ben mirada té un tipo dels que plahuen al poeta; mes, quan algú li diu: «Vosté m' agrada,» — li respón asprament: «¡Vaya un Mofeta!»

La setena, de aquelles que s' anyoran perque 'ls hi manca qui 'ls hi fassa bromas, y al veure noyas ab promès ja ploran, y 'l seu negit son selsament los homes.

La vuytèna s' dedica á la poesia perque 'l gran foch d' inspiració la crema. Passa escrivint la major part del dia... Té compostos vint dramas y un poema.

La nona es un bon xich malagradosa, mes, pensa bé y á sa mareta cuyda; si 'ls homes la segeixen, li fan nosa... Te rich lo cor, pero la bossa buyda.

La dehüena, en lo mon tan sols suspira pels militars, perque son pare ho era; aborreix los paisans, y quan la mira un finent ab amor, se fón com cera.

La onzena es molt romántica, y ne trova cap partit bo; vol lo marit ben magre; com desitja estar groga, tot ho prova: fica 'l cap á un cert lloch... y beu vinagre.

Y la dotze, per fi, una mala fura, qu' ho remou tot, y de per tot la trehuen: com una fusta te la cara dura, ment, y s' enfada si 'l que diu no crehuen.

Aquí tens dotze donas: totes ellas son per mereixe; en son amor confia: viuda la tersa y las demás donzellas... Entre las onze y la que s' viuda, tria.

ENRICH FRANCO.

CRIDAS.

Gran y ruidós éxit obtingué lo diamenge passat en lo teatro del Bon Retiro, lo drama d' espectacle: *El sitio de Barcelona*. Lo públich qu' omplia 'l teatro, aplaudi ab entusiasme las més culminants escenas de la obra, y sobre tot la gran batalla y assalt, que foren presentats ab molt acert y bona direcció.

Demà s' repeteix la obra mencionada, puig lo resultat favorable de diamenge digué ben clar, que *El sitio de Barcelona* donará á la Empresa molt bonas entradas, sobre tot ab lo determini qu' ha prés aquella de augmentar lo aparato y lo personal ab que la obra fou presentada en son estreno.

En lo mateix teatro de que 'ls parlo, s' preparan estrenos d' importancia, puig hi haurá los següents: *Lo rústich Bertoldo*, á la qual seguirán *Bertoldino y Caseno*; *La batalla del Bruch*, deguda á un reputadíssim

autor; y *Los catalans en Orient*, escrita per un altre autor no menos aplaudit y reputat.

Ja torném á entrar á Llotja de franch.

Rahó tindrà l' Aldecoa si 'ns diu que 'ls barcelonins som ingrats. El tantas memorias que vá volgué deixarnos de la seva gloriosa estada á Barcelona, y nosaltres las hem anadas trayent totes.

Aixís es clá, que 'ls homes no s' poden fè immortals.

La Filoxera ha sigut denunciada.

Pero ara no entenguin la de las vinyas; es una Filoxera madrilenya, qu' a la cuenta las havia pagadas contra la vinya del Senyó.

A veure ara, cuan se determinarán á pensar en la Filoxera de debé.

Tot es comensar.

De dintre d' un aparador dela Rambla, váren robar l'altre dia tres rellotjes.

Aixís com hi ha senyors, qu' al doná la ma solen di: «salvo 'l guant,» los lladres en aqueix cas degueren di: «salvo 'l vidre.»

Verdaderament tenim de que enorgullirnos, al considerar los adelantos que fa en nostra aymada patria l' art del lladrociní.

En vista d' aixó, y de que 'ls que n' están encarregats sembla que no trovan manera d' acabá als lladres, jo 'ls faria entrar en la matrícula del subsidi, y que paguessen contribució, qu' al menos tot aixó n' treuriam.

Que s' tinguessen la seva academia, los seus llibres y los seus jochs florals, y fins los seus establiments qu' al menos un sabria cuan tingués de guardarse al passar devant d' una botiga ab un rétol que digués: *Fuero de Tal, ladren con título.*

Sino qu' aquí 'ns brollan á la vista 'ls dolls de riquesa y prosperitat, y no sabém aprofitarlos.

Dugas pallissas se van denar en un sol barri, la Barceloneta, y en un sol vespre, lo del dimars.

No es cap gran cosa, aliá hont hi ha carrers que totes las vehinas van assenyaladas.

Al contrari, los vigilants de per 'llí degueren donar aquell vespre lo parte de que la pau octaviana regnavá á la vóra del mar.

No sé quina mosca déu haver picat á nels nous mantenedors dels Jochs Florals, que tots ván dimint com si s' ho encomanessen.

Nosaltres desaprovem semblant conducta, perque no deixa de ser una falta de companyerisme cap als que pensan seguir en son puesto, com lo senyor Lasserre y demás individuos que no tenen inconvenient en quedarse al seu costat.

A la provincia de Cádiz embargan y vénen objectes dels vehins que no han tret la cédula.

Aquí á Barcelona, gracia á Deu, estém lliures de semblant perill, perque entre lo que tarda á haverni en los estanchs y lo que tardan després á despacharla, ván passant los anys económichs sense que á ningú li puguin exigir que la tingui.

Hi ha home qu' encara se serveix de la de son pare, perque á n' ell no li ha arribat lo torn.

Ja s' han enterat del escándol del convent de Santa Clara, de Gandia.

¡No se n' parla poch en diaris y en conversas! ¡Ay,

Senyor, de tot se sorprenen, com si no hi estiguessem fets!

¡Que no ho saben que cada tant temps hi ha una monja que fuig ó vol fugir del convent, que s' comensa per dir que la tal monja es boja, y que després s' averigua que no solament no es boja, sino qu' es guapa; que figura en lo drama algun prèbere enfurismat, lo qual prèbere, si hi ha jesuitas en lo lloch, regularment es un jesuita: que la monja surt, qu' esplica cosas que esfareixen, que se n' parla molt, que després ja no se n' parla tant y qu' acaba per no parlarsen gens?

Aixó á cada punt; massa qu' ho sabem tots.

Per lo mateix dich jo: ¡No se de que mouhen tant ruidol!

S' ha establert una societat que s' diu *La Solipedebovinera*, y perdonin, qu' haig de respirar.... Donchs aqueixa societat que per dirli'l nom un se reventa, es una societat de seguros á primas fixas, qu' asseguranthi 'l bestia de totes menas, cuan lo bestia se mort ó s' inutilisa, l' amo s' indemnisa del seu valor.

Vegin ahont los oferiran més ganga en lo temps que som.

Soluciones als mal-de-caps del número passat:

Xarada: *Tinter.*

Endevinalla: *Oliva.*

Cavória:

F U R A.
U R A L.
R A T A.
A L A S.

MAL-DE-CAPS

PELS QUE NO 'N TENEN.

XARADA.

No tinguis primera,
és res may furás;
no estrenyis segona
que vulguis tallar.
Procura guardarte
un tot per la set,
qu' ho diu la prudencia
y 'l cós ho agraheix.

PROBLEMA.

Ara figúrinse qu' aquest Tots Sants passat, hi vá haver en certa casa, una castanyada de 40 personas, entre homes, donas y criaturas, sense contar los que no hi eran que van ser molts més. Lo senyor Miquel qu' es lo que vá manegarho tot, váser lo que pagálas castanyas y 'l vi, que se n' vá fer 96 rals; pero com que no més vá bastréurels, ara 'ls té de cobrar, havent convingut los *castanyaires*, que cad' home pagui l' doble que cada dona, y cada dona 'l doble que cada xicot. ¡Volen fer lo favor de dir al senyor Miquel, de cuants homes, cuantas donas y cuants xicots se componia la entaulada, y cuant té de pagar cada un?

Las soluciones se donarán en lo número vinient.

Editor, JOAQUIM VINARDELL

Imprenta de J. Aleu y Fugaruñ, Tallers, 30.

Geografias barcelonina y catalana.

¿Quinas son?

Lo nou Joseph.

¿Ahont es lo nou Phutiphar?

Geografias barcelonina y catalana.

¿Quinas son?